

vegne, var ikke helt klart; men delegationerne må formentlig nærmest betegnes som konkurrenter, idet det dog bør bemærkes, at samtlige 13 araberstater synes at stå bag „Den palæstiniensiske Befrielsesorganisation“.

Generaldebatten om spørgsmålet blev i øvrigt først og fremmest ført mellem de arabiske lande og Israel og fulgte i det store og hele velkendte retningslinjer. De arabiske lande krævede påny adgang for de arabiske flygtninge til frit at vende tilbage til Israel og til at indtræde i deres tidligere ejendomsbesiddelser eller til erstatning for tab af ejendom efterladt i Israel i overensstemmelse med paragraf 11 i resolution 194 (III). Israel gav derimod udtryk for, at selv repatriering af et ganske lille antal flygtninge kun kunne ske som led i en almindelig afspænding i forholdet mellem de arabiske lande og Israel og kun under forudsætning af, at tilbagevendte flygtninge ville være loyale statsborgere i Israel; de arabiske lande måtte se i øjnene, at flygtningeproblemet var den „bitre frugt“ af de arabiske landes forsøg på i sin tid at løse Palæstina-spørgsmålet ved krig, samt at problemet ikke kunne løses alene på grundlag af den nævnte paragraf 11 i resolution 194 (III). Israel erklærede sig påny rede til at medvirke til en løsning af spørgsmålet gennem direkte forhandling mellem de involverede lande, det vil sige Israel og de fire lande, hvor flygtningelejrene findes, nemlig Den forenede arabiske Republik, Jordan, Syrien og Libanon. Dette tilbud om forhandling har de arabiske lande fortsat ikke kunnet godtage, idet det ville indebære en anerkendelse af den israelske regering, der af araberne betragtes som en ulovlig militærregering.

I en del indlæg fra ikke-arabiske lande beskæftigede man sig især med UNRWAs meget vanskelige økonomiske situation, og der blev fra flere sider givet tilsagn om, at man ville undersøge mulighederne for en forøgelse af bidragene til organisationen, ligesom der fremkom opfordringer til de lande, der ikke hidtil havde bidraget til UNRWA, om at yde sådanne bidrag. Der konstateredes også ret stor tilslutning til generalkommissærens forslag om at forlænge UNRWA-mandatet, men der var ikke enighed om at forlænge mandatet med 5 år som anbefalet af ham. I øvrigt efterlod

indlæggene indtryk af, at enkelte afroasiatiske lande samt visse østeuropæiske lande var mere lydhøre over for de arabiske argumenter end tidligere.

USA, der betaler langt den største del af udgifterne til dækning af flygtningebistanden, udtalte, at trangskriteriet måtte være afgørende for en retfærdig fordeling af UNRWAs hjælp. Det var urealistisk at tænke på at udstrække for sorgen til 3. generationsflygtninge, når der end ikke var tilstrækkelige midler til 2. generation, og flygtninge hvervet til den palæstiniensiske befrielsehær burde ikke nyde godt af understøttelsesforanstaltningerne.

Behandlingen af spørgsmålet sluttede med fremlæggelsen af et *amerikansk* resolutionsforslag, der lå på linje med tidligere års resolutioner i sagen, og som bl. a. beklagede, at flygtningeproblemet stadig ikke havde fundet sin løsning, anmodede generalkommissæren om at sikre den mest retfærdige fordeling af de til rådighed værende midler samt udstrakte UNRWA-mandatet 3 år til 30. juni 1969. *Somalia og Pakistan* fremlagde visse — arabisk inspirerede — ændringsforslag, hvori det bl. a. fremhævedes, at flygtningeproblemet måtte løses i overensstemmelse med paragraf 11 i resolution 194 (III). Essensen af nogle *israelske* ændringsforslag var, at problemet måtte løses ved forhandling mellem de involverede parter.

De israelske ændringsforslag blev trukket tilbage, medens de af *Somalia og Pakistan* fremlagte ændringsforslag den 17. november ret uventet blev vedtaget med 43 stemmer for, 39 imod og 23 blanke. De nordiske lande, USA, Storbritannien, Frankrig, Nederlandene og Belgien var blandt de lande, der stemte *imod*.

Det således ændrede amerikanske forslag blev herefter vedtaget med 47 stemmer for, 31 imod og 17 blanke. *Imod* stemte bl. a. ovennævnte lande (idet dog Frankrig afholdt sig fra at stemme) samt Australien, New Zealand, en del latinamerikanske lande samt en del fransktalende afrikanske lande. *For* stemte en række afroasiatiske stater, herunder samtlige arabiske, Østeuropa, Irland, Italien, Grækenland og Tyrkiet.

Den *amerikanske* delegerede gjorde det i en efterfølgende stemmeforklaring klart, at han havde måttet stemme imod, bl. a.